

Hansel eta Gretel

Bazen behin, bi anai-arreba, Hansel eta Gretel, baso ondoko etxe txiki batean bizi zirenak aita eta amaordearekin. Familia oso pobrea zen eta ia ez zuten bizirauteko janaririk. Gau batean, amaordeak, baliabide faltagatik kezkatuta, aitari proposatu zion haurrak basoan uztea beren kabuz moldatzen. Aitak, triste egon arren, azkenean onartu zuen.

Hurrengo goizean, amaordeak Hansel eta Gretel basoaren bihotzera eraman zituen egurra biltzeko aitzakiarekin. Etxetik irten aurretik, Hanselek, gerta zitekeena aurreikusita, poltsikoak harri zuri txikiz bete zituen. Oinez zihoazela, Hanselek harriak utzi zituen itzultzeko bidea markatzeko.

Basoan nahikoa sakondu zirenean, amaordeak bakarrik utzi zituen laster itzultzeko promesarekin. Haurrak, nekatuta, zuhaitz handi baten azpian loak hartu zituzten. Esnatu zirenean, gaua zen eta amaordea ez zen itzuli. Baina Hanselen harriei esker, etxerako bidea aurkitu ahal izan zuten.

Amaordeak, haiek ikustean, amorruz bete zen eta hurrengo egunean basoan sakonago eramatea erabaki zuen. Oraingoan, Hanselek ez zuen harri-koskorrak biltzeko denborarik izan eta, horren ordez, ogi-

apurrak utzi zituen bidea markatzeko. Baina basoko txoriek apurrak jan zituzten, eta gaua iritsi zenean, Hansel eta Gretel galduta aurkitu ziren, etxera itzultzeko modurik gabe.

Bi anai-arrebak orduz ibili ziren basoan zehar, etxe oso arraro bat aurkitu zuten arte. Etxea gozokiz egina zegoen: gaileta-hormak, gozoki-leihoak eta txokolatezko teilatua. Oso gose, hurbildu eta jaten hasi ziren.

Bat-batean, atea ireki zen eta sorgin zahar gaizto bat agertu zen. “Ongi etorri, haurrak!” esan zuen ahots leunez. “Afaltzeko garaiz iritsi zarete”. Sorginak, itxuraz adeitsua izan arren, plan gaiztoak zituen. Haurrak engainatu zituen etxean sartzeko eta, barruan, Hansel kaiola batean giltzapetu eta Gretel berarentzat lan egitera behartu zuen.

Egunero, sorginak janari goxoa ematen zion Hanseli gizentzeko, Gretel etxeko lanak egiten zituen bitartean. Sorginak Hansel egosi eta nahikoa lodi zegoenean jan nahi zuen.

Egun batean, sorginak erabaki zuen Hansel jada nahikoa lodi zegoela eta labea prestatu zuen egosteko. Greteli agindu zion labea nahikoa bero zegoen egiaztatzeko, baina Gretelek, sorginak labera sartzeko engainatu nahi zuela jakinda, ez zekiela nola egin itxuratu zuen. “Txikiegia naiz hara iristeko”, esan zuen.

Pazientziarik gabe, sorginak Greteli nola egin erakutsi zion, eta labean begiratzeko makurtu zenean, Gretelek bere ausardia guztia bildu eta sorgina barrura bultzatu zuen, berehala atea itxiz. Sorginak haserre oihu egin zuen, baina ezin izan zen atera.

Sorgina jada mehatxu ez zela, Gretelek Hansel kaiolatik askatu zuen. Bi anai-arrebek etxea arakatu eta altxor eta bitxiz beteta zegoela aurkitu zuten. Poltsikoak bete eta etxera itzultzea erabaki zuten.

Basoan abentura eta ibilaldi askoren ondoren, itzultzeko bidea aurkitu zuten. Aitak beso zabalik hartu zituen, basoan utzi izanagatik damuz beteta. Amaordea, berriz, desagertu egin zen, eta ez zen gehiago ikusi.

Sorginaren etxeko altxorrekin, Hansel, Gretel eta haien aita zoriontsu bizi ziren eta ez zuten gehiago goserik izan. Eta horrela, bi anai-arrebek ausardiaren, adimenaren eta familia-maitasunaren garrantzia ikasi zuten.